

Gauchos contra 'cowboys'

Otro gran 'teconé' que sumar a una lista que ya empieza a ser larga. El guionista Boselli aporta una calidad extra a una obra redondeada por el arte de Frieza

En esta última parte de la novela, el autor nos lleva a un mundo de gauchos y cowboys, donde se enfrentan por el control de la zona. El guionista Boselli aporta una calidad extra a una obra redondeada por el arte de Frieza.

FLORENTINO FLORES

En esta última parte de la novela, el autor nos lleva a un mundo de gauchos y cowboys, donde se enfrentan por el control de la zona. El guionista Boselli aporta una calidad extra a una obra redondeada por el arte de Frieza.

En esta última parte de la novela, el autor nos lleva a un mundo de gauchos y cowboys, donde se enfrentan por el control de la zona. El guionista Boselli aporta una calidad extra a una obra redondeada por el arte de Frieza.

En esta última parte de la novela, el autor nos lleva a un mundo de gauchos y cowboys, donde se enfrentan por el control de la zona. El guionista Boselli aporta una calidad extra a una obra redondeada por el arte de Frieza.

En esta última parte de la novela, el autor nos lleva a un mundo de gauchos y cowboys, donde se enfrentan por el control de la zona. El guionista Boselli aporta una calidad extra a una obra redondeada por el arte de Frieza.

En esta última parte de la novela, el autor nos lleva a un mundo de gauchos y cowboys, donde se enfrentan por el control de la zona. El guionista Boselli aporta una calidad extra a una obra redondeada por el arte de Frieza.

Una de las viñetas del comic 'Tex, Patagonia'

En esta última parte de la novela, el autor nos lleva a un mundo de gauchos y cowboys, donde se enfrentan por el control de la zona. El guionista Boselli aporta una calidad extra a una obra redondeada por el arte de Frieza.

En esta última parte de la novela, el autor nos lleva a un mundo de gauchos y cowboys, donde se enfrentan por el control de la zona. El guionista Boselli aporta una calidad extra a una obra redondeada por el arte de Frieza.

En esta última parte de la novela, el autor nos lleva a un mundo de gauchos y cowboys, donde se enfrentan por el control de la zona. El guionista Boselli aporta una calidad extra a una obra redondeada por el arte de Frieza.

Granados, abans de la darrera escala

Marta San Miguel reconstrueix la vida del compositor lleidatà i s'endinsa en el procés creatiu d'un músic que aconseguí que el piano parlàs amb accent propi

TOMEU DEL SOU

La mort d'Enric Granados (Lleida, 1867-canal de la Mànega, 1916) sembla escrita per un novel·lista amb una inclinació excessiva cap a la tragèdia. El 24 de març de 1916, el vapor Sussex, en el qual el compositor i la seva esposa, Amparo Gal, travessaven el canal de la Mànega, va ser torpedinat per un submarí alemany. Tornaven dels Estats Units, on Goyescas havia arribat al Metropolitan de Nova York. Va sobreviure a l'explosió, però, en veure la seva dona dins l'aigua, s'hi va

llançar per intentar salvar-la. Cap dels dos no tornà a la superfície.

Aquest final, que ha contribuït poderosament a convertir el músic lleidatà en una figura gairebé llegendària, és el punt de partida —i també l'horitzó inevitable— d'Última escala, la novel·la que Marta San Miguel (Santander, 1981) publica a Libros del Asteroide. L'autora, periodista de formació i escriptora d'una sensibilitat gens estrident, no es limita a novel·lar el naufragi. El que li interessa és acostar-se a l'home que encara respirava darrere el mite.

San Miguel reconstrueix la vida de Granados, els anys de for-

Marta San Miguel

mació, la Barcelona modernista, les dificultats quotidianes i aquell talent que sovint semblava avançar més aviat per impuls que no per càlcul. També s'endinsa en el procés creatiu d'un músic que transformà el món de Francisco de Goya en partitures i que aconseguí que el piano parlàs amb un accent propi. Les Danses espanyoles i Goyescas no apareixen simplement com els títols més coneguts d'un catàleg, sinó com les peces d'una personalitat complexa, apassionada i vulnerable.

La novel·la alterna aquest recorregut biogràfic amb una mirada contemporània. Una narradora

segueix les petjades del compositor i converteix la investigació en una recerca personal. El passat deixa així de ser una successió de dades, cartes i dates per entrar en contacte directe amb la memòria de qui l'observa. Aquesta doble línia permet que Granados no quedi tancat dins una espècie de vitrina, condemnat a ser només el protagonista d'un episodi tràgic.

La prosa de San Miguel és lírica sense resultar embafadora i precisa sense adoptar el to d'un estudi acadèmic. La feina documental hi és present, però no pesa en cap moment. Cartes, diaris i arxius sostenen una narració en què la música sembla actuar com una remor de fons.

Última escala parla de Granados, però també de la fragilitat de la vida, els capricis del destí i la capacitat de l'art per sobreviure als seus creadors. El vaixell no arribà a port. La música, en canvi, continua el viatge.